

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина України Яковлева Костянтина Івановича щодо офіційного тлумачення положень пунктів 3, 19 розділу II Прикінцевих та перехідних положень Кримінального кодексу України

м. К и ї в
29 грудня 2002 року
№ 73-у/2002

Справа № 2-72/2002

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Селівона Миколи Федосовича – головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича – суддя-доповідач,
Іващенко Володимира Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Яковлева Костянтина Івановича щодо офіційного тлумачення положень пунктів 3, 19 розділу II Прикінцевих та перехідних положень Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року № 2341-III (Голос України, 2001 р., 19 червня).

Заслухавши суддю-доповідача Євграфова П.Б. і дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в :

1. Громадянин Яковлев Костянтин Іванович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень пунктів 3, 19 розділу II Прикінцевих та перехідних положень Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року в частині закриття судами кримінальних справ у зв'язку з декриміналізацією злочинів без перевірки наявності чи відсутності вини обвинуваченого. Суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що застосування положень цих пунктів суперечить статті 62 Конституції України.

2. Як свідчать матеріали досудового слідства, Яковлеву К.І. було пред'явлено обвинувачення за вчинення злочину, передбаченого частиною другою статті 125 Кримінального кодексу України в редакції 1960 року – наклеп (поширення завідомо неправдивих вигадок, що ганьблять іншу особу).

Місцевий суд Придніпровського району м. Черкаси постановою від 31 жовтня 2001 року кримінальну справу № 1П-4/2001 р. щодо обвинувачення Яковлева К.І. за частиною другою статті 125 Кримінального кодексу України від 1960 року закрити на підставі пункту 2 частини першої статті 6 Кримінально-процесуального кодексу України – відсутність у діях обвинуваченого складу злочину.

Постанова місцевого суду, як повідомив у листі від 29 квітня 2002 року № 11/1-391-02 начальник управління кадрів Генеральної прокуратури України, прийнята у зв'язку з декриміналізацією дій, передбачених статтею 125 Кримінального кодексу України від 1960 року, а не за відсутністю вини. Тому Яковлеву К.І. у скасуванні наказу прокурора Черкаської області про звільнення його з органів прокуратури було відмовлено.

На думку заявника, постановою місцевого суду та листом Генеральної прокуратури України стосовно нього порушено принцип презумпції невинуватості, закріплений статтею 62 Конституції України. У конституційному зверненні зазначається, що з 1 вересня 2001 року набув чинності новий Кримінальний кодекс України, який декриміналізував дії, передбачені статтею 125 Кримінального кодексу України 1960 року. Відповідно до пункту 3 розділу II Прикінцевих та перехідних положень Кримінального кодексу України 2001 року підлягають закриттю всі кримінальні справи щодо осіб, які вчинили

злочини, передбачені Кримінальним кодексом України 1960 року, що перелічені в пункті 1 цього розділу. А згідно з положеннями пункту 19 зазначеного розділу перегляд справ щодо осіб, які були засуджені на підставі Кримінального кодексу України 1960 року, а також закриття справ щодо осіб, які вчинили злочини до набрання чинності цим Кодексом і справи стосовно яких перебувають у провадженні судів, органів досудового слідства чи дізнання, здійснюються судом.

3. Згідно з положеннями статті 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб’єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Однак у матеріалах справи не наведено обґрунтування стосовно неоднозначного застосування судами України, органами досудового слідства положень пунктів 3, 19 розділу II Прикінцевих та перехідних положень Кримінального кодексу України 2001 року. Фактично громадянин Яковлев К.І. не погоджується з постановою місцевого суду Придніпровського району м. Черкаси та відповіддю начальника управління кадрів Генеральної прокуратури України про відмову у скасуванні наказу прокурора Черкаської області про звільнення його з органів прокуратури.

У конституційному зверненні також порушується питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 3, 19 розділу II Прикінцевих та перехідних положень Кримінального кодексу України 2001 року. Однак згідно з пунктом 1 частини першої статті 150 Конституції України громадяни не є суб’єктами звернення до Конституційного Суду України з таких питань.

Отже, підстав для відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Яковлева К. І. немає.

Враховуючи наведене і керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 42, 43, 45, 49, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Яковлева Костянтина Івановича щодо офіційного тлумачення положень пунктів 3, 19 розділу II Прикінцевих та перехідних положень Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року № 2341-III в частині закриття судами кримінальних справ у зв'язку з декриміналізацією злочинів без перевірки наявності чи відсутності вини обвинуваченого на підставі пункту 2 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України "Про Конституційний Суд України".

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ